

2024. szeptember 6. péntek

Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten. (Zsoltár 46,11)

Mt 4,12-17: Amikor Jézus meghallotta, hogy Jánost fogságba vetették, visszatért Galileába. Majd elhagyta Názáretet, elment, és a tengerparti Kafarnaumban, Zebulun és Naftali vidékén telepedett le, hogy beteljesedjék, amit Izajás prófétált: Zebulun földje, Naftali földje, a Tenger melléke, a Jordánon túl, pogányok Galileája! A nép, amely a sötétségben ült, nagy fényességet látott; és akik a halál földjén és árnyékában ültek, azoknak világosság támadt. Ettől fogva Jézus hirdetni kezdte: „Térjete meg, mert közel van a mennyek országa!”

Igehirdetés: „Térjete meg, mert közel van a mennyek országa!” Ez egy kicsit olyannak hat, mint egy fenyegetés. Vigyázz! Térj meg! Ha a bevezetést is hallgattad, akkor érthetőbb, hogy ez sokkal inkább egy meghívás! Fordulj meg, mert közel van hozzád a világosság, a fény. Sokszor ott van a hátad mögött. „Az Isten itt állt a hátam mögött s én megkerültem érte a világot” írja József Attila fájdalmas felismeréssel.

Ennek a mai mondatnak a szimbóluma az a pillanat János evangéliumában, amikor Mária Magdolna Jézus üres sírja előtt áll zokogva, miközben Jézus megszólítja őt a háta mögül:

Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltba. Látta, hogy két angyal ül ott fehérben, ahol előbb Jézus teste feküdt. Az egyik fejtől, a másik meg lábtól.

– Asszony, miért sírsz? – kérdezik tőle.

– Mert elvitték az én Uramat – válaszolja –, és nem tudom, hová tették.

Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látja, hogy Jézus áll ott, de nem ismerte fel, hogy Jézus az.

– Asszony, miért sírsz? Kit keresel? – kérdezte Jézus.

Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá:

– Uram, ha te vitted el, mondd meg nekem, hová tetted, és én elmegyek, hogy elhozzam.

– Mária! – mondta neki Jézus.

Az megfordult, és így szólt hozzá héberül:

– Rabbuni! – ami azt jelenti: Mester.

Mária akkor ismeri fel, hogy a feltámadt Jézus áll mögötte, amikor Jézus a nevén szólítja őt. Mindannyiunknak meg kell élni azt, hogy Isten a nevünkön szólít. Ha meghalljuk ezt a nevünkön szólítást, akkor képesek leszünk megfordulni a sír felől az élő Isten felé. Nem azért kell megtérni, vagyis megfordulni, megváltoztatni a gondolkodásunkat, a viszonyulásainkat, hogy el ne kárhozzunk, hanem azért, hogy az életünket beragyoghassa az Isten fénye.

Mit jelent a sírba tekinteni? Ugyanazt, mint a halál földjén és árnyékában élni. Azt, amikor csak a kudarcot, a bűnt, az idegesítő részleteket, a hiányt látom magamban, a másikban, az egyházamban, az iskolámban, az osztályomban. Mit jelent megtérni? Azt, hogy tudatosan Isten felé fordítom az életemet, a tetteimet és a tekintetemet. Azt, hogy ezek nem szűnnek meg, de Isten közelségében, az Ő fényében gyógyulhatnak, növekedhetnek.

Jézus azt mondja, hogy az Isten országa közel van. Még nem teljes módon, ez még nem a mennyország, de lehet az előszobája. Mi tehetjük azzá. A Líceum lehet egy kis Isten országa előkert, ha mi itt tanárok-diákok készek vagyunk erre. De lehet ugyanennyire a pokol tornáca, a halál árnyékának völgye is. Mindkettőhöz megvan a lehetőségünk, megvannak az eszközeink. A Líceum – és semmilyen egyházi közösség sem tökéletes, messze van attól. De haladhat arra, hogy egyre inkább Isten országává váljon.

Isten közel jött, egészen közel. Azért jött közel, hogy a nevünkön szólíthasson minket. Ma itt a Líceumban minden pillanatban válaszúton állsz. Mivé akarod tenni a mai napot a diákjaid, a tanáraid, az osztálytársaid, a többiek számára. Lehet, hogy ma pont a te szeretetedden keresztül akar Isten néven szólítani valakit.